

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.szentesinfo.hu/lidercFeny

III. évfolyam, 9. szám, 2009. szeptember

10 ÉVES AZ EPISODE II!

STAR WARS

Ehavi számunk alkotói:

Há'lathin, Homoergaster,
Tim Shaw, Kapitány, Szenzor
Bódai-Soós Judit, Zoo Lee,
Anonymus R. Chynewa

SCIENCE-FICTION

HORROR

FANTASY

KÖNYVAJÁNLO

HEGYLAKÓ

Tartalom

STAR WARS

- Episode I /Homoergaster/ .....3.
Egyensúly az Erőben /Ha'lathin/ .....6.

SCIENCE FICTION

- Pech /Anonymus R. Chynewa/ .....7.

HORROR

- Éjféli látogatóm /Zoo Lee/ .....8.
A medál /Bódai-Soós Judit/ .....9.

FANTASY

- Bűnök és erények - 2. rész /Tim Shaw/ .....10.
Gor medalionja /Szenzor/ .....13.

KÖNYVAJÁNLÓ

- John S. Talbot: Nekropolisz /Ha'lathin/ .....12.
N. A. Cabeludo: Pokoli ügy /Kapitány/ .....16.

HEGYLAKÓ

- A medve (Kurgan története VI.)
/Homoergaster/ .....14.

Köszöntő

KEDVES OLVASÓKI!

Reméljük, ezen számunk nem lesz sem baljós, sem árnyas, annak ellenére, hogy a fő csapásirányunk a tíz éves évfordulót író Star Wars - Episode I - Baljós Árnyak című moziremek, amelyről nem csak egy hosszabb cikkel, hanem egy rövidebb novellával is megemlékezünk.

Természetesen azért van más is oldalainkon, hiszen Tim Shaw előző számunkban megkezdett novellája a második és egyben befejező részéhez érkezett, melyet Sigynnae kellemes grafikával illusztrált.

Némileg visszakacsintunk a májusi számunkhoz egy Ammerúniás játékkönyv ismertetésével, amelyet az ő játékkönyvekkel is összehasonlítottunk.

Mostantól kezdve az év végéig nem maradhattok hegylakós történet nélkül, hiszen innentől folyamatosan közöljük Kurgan történetét egészen a befejezésig.

Kellemes olvasást és jó szórakozást kívánunk!

Lidércfény HQ

Jegyzet

Ha'lathin

Baljós Előkészületek

Tűzforró borzongás. Ez volt, amit éreztem, mikor láttam az első képkockáit a Baljós Árnyaknak; száguldó légi fogatok, Sith ellen harcoló Jedik, és égi párbajt vívó űrhajók. „Mindem út az első lépéssel kezdődik...” Ez valóban így van, ám negyedszázaddal korábban már megtörtént, mikor „berombolt” a mozivásznonra az az ominózus Csillagromboló. De az már történelem.

Fél év. Ennyi idő volt a magyar mozilátogató Csillagok Háborúja rajongóknak, mire Magyarországon elkezdődhetett végre a Saga. Emlékszem, az egyik nevesebb mozimagazin úgy reklámozta a filmet nálunk, hogy Yoda mester a Jedi Tanácsban elmélkedik, szöveg a következő: „Szeptemberben találkozunk”. A szerencsésebbek láthatták Londonban vagy más nyugat-európai városban, még május második felében.

Minden esetre hosszú volt az a fél év, mire itt a szentesi „szklerózis multiplexben” is elkezdtek vetíteni. Másfél héttel már ott toporogtam, hogy megvegyem a jegyemet; nem is néztek a mozisok teljesen örültnek. Á dehogy, már csak azért is, mert a jegyet max. egy héttel előre lehetett megvenni. Aztán, még akkor karácsonyra valami rokontól megkaptuk a mozis változatot videokazettán. De én nem értem be ennyivel. Nekem feliratosan kellett. Bár el kell mondani, hogy a magyar szinkron nagyon jó lett. Sikerült is megszerezni videón, majd síma, később pedig díszdobozos változatban DVD-n. Valamint nyugati illetve manga képregényben, mert az igazi gyűjtőnek minden kell.

Bár ha jobban végiggondolom, nem egészen „csak” fél év volt, amit várnom kellett a filmre, hiszen a Jedi Visszatér 1983-ban készült el, és – legalábbis itt Magyarországon – akkoriban nagyon karcsú volt a Csillagok Háborúja-termés. A jeget talán csak Alan Dean Foster (az Alien könyveket is ő írta) regénye törtéte – egyedül, egészen '91-ig (de ez egy másik történet) – meg a 80-as években a Robur sci-fi újság hasábjain a Jedi Kristállyal, melyet részletekben közöltek (igényes koncepciójú, de botrányosan megrajzolt illusztrációkkal; a rajzoló kissé lusta volt, hogy utána nézzen, hogyan néz ki egy Y-szármáy vadász). A fentebb említett könyv aztán Erőpróba néven is megjelent mind könyv, mind képregény alakban.

Mindent összevetve nem volt egyszerű az 1999-es év Csillagok Háborúja szempontból, és ennek már tíz éve! De örülünk, hogy ezt a „kis” évfordulót is megérhettük, megünnepelhetjük, hisz minden, ami a kedvenc galaxisunkban játszódik, már réges-rég történt.

Jövőre pedig 30 éves lesz a Birodalom Visszavág...

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
III. évfolyam. 9. szám, 2009. szeptember

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Episode I The Phantom Menace: Naboo

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány),

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak: Scholtz Róbert (Sigynnae),
Homoergaster, Bognár Attila (WhiteRaven)

Támogatóink: Szabó Dénes és családja,

Főnix Étterem és Söröző

(www.szentesinfo.hu/fonixetterem)

E-mail: lidercfeny@szentesinfo.hu

Internet: www.szentesinfo.hu/lidercfeny

Nyomdai munka: Gravo-Mix
6600 Szentes, Szabadság tér 7/1.

EPISODE I.

Amikor tíz éve, 1999 őszén Magyarországon, és konkrétan Szentes városában is bemutatták a Phantom menace-t, nem egyszerűen örültem. Ekkor a régi stw-osok, mint én is, ugyanazt az eufóriát érezték, mint a klasszikus trilógia bemutatóikor. A moziban üdvrivalgás fogadta a Lucasfilm logóját. Az új sorozat nyitó darabját megint Lucas mester rendezte, és ismét nagyot dobott. A 4-5-6 ep szellemében megálmodott addigi köztes epizódok és más történetek ettől kezdve külön kategóriába kerültek. Jól elkülönültek az új film friss és teljesen más világától. Beköszöntött a köztársasági feeling. Többeknek ez nem is annyira tetszett, hiányolták az eddig megszokott stw attitűdöket. Meg kellett szokni az újat. A többség azonban türelmes volt, megértették, hogy Lucas egy másik történet elmesélésébe fogott. Miközben egy íróasztalnál ülve felidéztem magamban A baljós árnyak körüli virulens elmebajt, időnként hitetlenkedve töprengem el azon, hogy ennek már 10 éve. Ez már mozi-történelem, ami akár pszichológiai tanulmány tárgya is lehetne... Így aztán ez a szeptember nem csak arról volt nevezetes, hogy 1999 év 9. hónapjának 9. napján, a 9 óra, 9 perc, 9 másodperc egy ritka számmisszítikai együttállás volt, amire ezer évet kell ismét várni...

Az új típusú, de régi hagyományokra tekintő láz kezdetét, négy esztendővel korábban felröppent hír jelezte, mely arról tudósított, hogy 2000 körül újabb stw film várható. Ezt maga a mester is megerősítette a trilógia eredeti változata 1995-ös vhs kiadásán, egy interjúban. 1997-ben aztán, mintegy bemelegítésül piacra dobták a trilógia felújított változatát, amire a közönség, köztük jómagam is, nagyon harapott. Ismét elzarándokoltunk a moziba, megvettük a kazettát. Ezután már le sem csillapultak a kedélyek, hiszen egyre több infó szivárgott ki a készülő filmről. Az 1998-as év utolsó napján egy tehenészetben dolgoztam. Miközben akkori munkatársaimmal az éjféli tűzijátékot néztem, lelki szemeim előtt másfajta tűzijáték zajlott, a Lucasfilm bravúrai. Ott a hideg január 1-én álldógalva már rettenetesen vártam a bemutató napját. Ekkor már tudtam, hogy az nálunk szeptemberben lesz. Az előző esztendő stw-os bombája az a két perces előzetes volt, amelyet az amerikai mozik vetíteni kezdtek. A kis mix sokkolta a jónépet. Az emberek állítólag otthagyták az elkezdődő nagyfilmet, jegyet vettek egy másik terembe, ahol újra megnézték a 2 perccet. Utána indultak a következőbe! Igazi ámokfutás lehetett. Amikor a Birodalom visszavág vége főcímenéjének részletével megturbózott klipet az egyik tv itthon, a mozikat jócskán megelőzve leadta, a honi rajongók is transzba estek. Országszerte videomagnók sokaságával rögzítették, nézők milliói láthatták az előzetest. A csatorna alighanem megdöntött minden addigi nézőrekordot. Jól emlékezem arra, ahogy én is rögzítettem, aztán készítettem róla több másolatot, és ezeket rongyosra néztem. Hát mit mondjak, napokig nem aludtam rendesen, pedig éjszakás lévén pihennem kellett volna. Szemeim, akár egy reflektor, kivetítették az éji égre a klipet, és dúdoltam hozzá a B.V. zenéjét. Magamban sokkal többször lepörgettem, mint a videón. Aztán

ANNI LOCATION

A hermetikusan elzárt forgatási területtől öt kilométerre nyugatra belebotlottunk az úgynevezett „Anni Location”-be, a harci jettek temetőjébe. Bizarrr látványosság a sivatag közepén

A forgatás kedvéért készült: egy lezuhant repülő a sós pusztá peremén

Tengeralattjáróra emlékeztető képződmény a roncs farkrészénél (balra) és az összetört katapultáló ülés (jobbra)

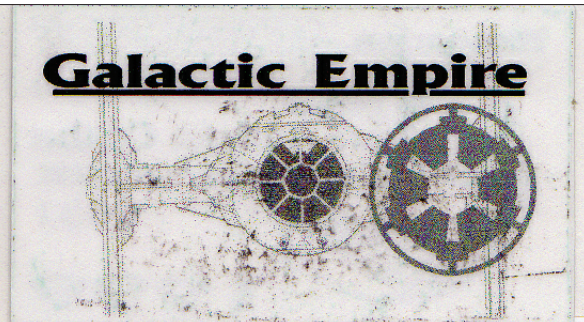
Részlet a Cinema mozimagazin korabeli számából

talán már a mozikkal egy időben a PC magazinok CD mellékleteiben is publikussá lett, több verzióban, szinkronosan, felirattal, natúr. Mindegyik kincs volt. Az előzetes körüli hajcihő, a hibbant „X-szer megnéztem már, de nem unom” lázát csak fokozták a sajtó híradásai. Elsőként a Cinema mozimagazin számolt be a forgatásról. Érdekesítő, ám semmit sem mondó egy cikk volt, mohón nézegettem a képeket. A sivatagi helyszíneken a díszletmaradékokat... mondjuk ki nyugodtan: a stáb által hátrahagyott szemetet fotózták le. Egy igazi rajongónak ez is színaranyból volt, azt garantálom! Beindult a képgyűjtés. Az előzmény trilógiánál egyedül a The Phantom...-ról gyűjtöttem a hagyományos, régi módon képeket. Ez elsősorban az újságos standok eszelős feldúrásából és reszkető kezű vásárlásból állt, miután az ideiglenesen szabadlábban tartózkodó elmebeteg felfedezett egy új képet a filmről. Sőt midőn a '80-as évek mintájára ismét lehetett kártyanaptár méretű képeket venni, gyűjteni kezdtem a minisorozatot. És persze néztem az előzeteseket, orrvérzésig. Ugyanis az első kultúrsokk után a Lucasfilm rászabadította a világra az előzetes más verzióit is. Az amerikai bemutató után már egészen konkrét infók is voltak a filmről. Ezek egyike volt, hogy az akkoriban még nem ennyire fejlett és elterjedt internetről le lehetett tölteni a kalózmásolatot.

Galactic Empire

Erről a tv híradóból értesültem. Ez volt a hírhedt „Z” verzió. A Lidércfény olvasói között akadhatnak olyanok, akik nem hallottak erről a „Z” verzióról. Ez egy kalózmásolat volt, a moziban kézi kamerával felvették a filmet. Manapság már mindenki hallott arról, hogy premier filmeket rögzítenek kamerával a mozikban, ami ellen évek óta meddő harcok folytatnak a jogvédők. Nos a „Z” verzió ezek őse volt. A minőség kaka, a hang english, felirat nélkül. Az előzetest bemutató tv csatorna híradójában is bemutattak egy rövid részletet a „Z” verzióból, illusztrációképpen. A bemondó közölte az érdeklődőkkel, hogy az internetről

két teljes nap alatt bárki letöltheti. A kalózkópia két 700 megás CD-re fért fel. Akkoriban - tíz évvel ezelőtt! - a videótömörítési technika még gyerekcipőben járt. A DVD még milliós luxuscikknek számított... vagy talán nem is volt még, a franc se emlékszik már rá. (Arra viszont igen, hogy egy, azóta már megszűnt kis elektronikai bolt kirakatában döbbenet bámultam egy magyar filmvígjáték hivatalos, gyári, két cédés verzióját. Nekem csak álom volt akkor még az ilyesmi.) Így aztán, mivel idegromos voltam már a várakozástól, szerét ejtettem, egy barátom által lemásolt VHS „Z” verzió megtekintésének. Visszatérve a körülményekre, ma már egységes világpremierek vannak, persze a filmeket ugyanúgy ellopják. Akkoriban viszont a Lucasfilm elkövetett egy súlyos stratégiai hibát: alábecsülte az egyre jobban kibontakozó digitális forradalmat. Az Ep1 amerikai premierje után az EU-ban csupán ősszel kívánták bemutatni... Ez amellest, hogy csúnya kitolás volt, hatalmas baklövésnek is bizonyult. Rick McCallum, a film producere fogadkozott is, hogy többé nem csinálnak ilyet. Ma már szerintem egy forgalmazó vagy gyártó sem merné magát ilyenre elszánni, akkor viszont ez a hivatalos stratégia volt. Gondolom ki akarták aknázni a reklám lehetőségeit. A „Z” verzió részben meghiúsította e nagyszabású tervet. A nevét ez a másolat onnan kapta, hogy a képernyő felső sarkában, ki tudja ma már, hogy miért, egy nyomtatott Z betű látszott. Nagyon megmaradt

bennem: a „Z” verzió kezdőképein a betűk el az ürbe alatt szinte elnyomja Williams zenéjét a megzakkant rajongók üvöltözése. Ez nem volt zavaró, ez csemege volt! Persze engem se elégített ki a „Z” verzió, hiszen a klasszis trilógia felújított változata akkor már megvolt VHS-en. Szomjaztam a minőséget. Végül csak eljött a pillanat, amikor a moziban ülve figyelhettem a csillagok előzmény háborúját. Akkoriban a Média-6 rádióban volt egy alternatív zenei magazinműsorom. A moziból kilépve a stúdióba mentem. Talán nem kelt meglepetést, ha leírom, az aznap esti műsorra rányomta a bélyegét ez az élmény...

Ray Park alias Darth Maul

Az Ep1 keltette konjunktúráról írva, színesítendő az 1998-99-es évek star warsos miliójét, kiegészítem a képet néhány adalékkal. Az 1998-as évben beléptem tagnak a Hungarian Star Wars fan club-ba. Ekkoriban már zaklatottan teltek a napjaim, várva az új epizódot. A jelentkezésem levélben történt. Nyilván mély benyomást tehettem az öcsém nevében is írt soraimmal, mert gyakorlatilag azonnal felvettek mindkettőnk, illetve postafordultával küldtek ajándék „Echo base”-t. Ez volt a klubújság neve. A tagsági kártyám a 91-es sorszámú lett, és Galactic Empire karakterű. Ezt kifejezetten kértem, lehetett ugyanis választani: „felkelő”, „csempész”, „fejvadász” és „birodalom” karakterek közül. Akik ismernek, aligha találják meglepőnek, hogy én a Birodalmat választottam. Másokat viszont állandóan sikerül ezzel kiakasztanom, amikor meglátták a tagságim. A miétre csupán ennyit válaszoltam mindig: I love Empire! A klubban a tagságom mindösszesen egy évig tartott. Azért nem tovább, mert nem tudtam látogatni a klubrendezvényeket, melyek Budapesten voltak, és nem kaptam meg több „Echo Base”-t, holott többször is kértem. Pedig a tagságim után járt volna. Ennek ellenére a klubon kapcsolatban csak jó élményeim vannak. Különösen az 1999 május 8-ki klubnap, amin sikerült részt vennem. A Petőfi csarnokban tartott „sci-fi nap” a Star Trek rajongó klubbal közös rendezvény volt. Lubickoltam a civilizáltan előadott rivalizálás szellemes

Kedves Csaba!

Üdvözlünk a Hungarian Star Wars Fan Club tagjainak sorában. Az alábbiakban küldöm a tagságát. Reméljük, a későbbiekben Te is aktívan bele tudsz kapcsolódni a klub életébe.

Az ERŐ legyen veled!

Németh Péter
Németh Péter
Klubvezető

megnyilvánulásában. Amerikában a két tábor utálja egymást, nálunk csak viccelődtek. Színpadi show keretében finoman és irodalmiasan fíkázták egymás űrhajóit és karaktereit. Rendkívül jól szórakoztam azon, amikor a Millenium Falcont és az Enterprise-t jellemezték, prokontra. Volt vásár is, de még milyen! Gúvadó szemekkel bámészkodtam a könyv, képregény, makett, kazetta és CD-dömping közepette. Ekkor láttam egy élethű és életnagyságú Alien arc-támadó makettet, eladó volt, csak annyit kértek érte, mintha aranyból lett volna. Belenéztem az „Így készült...” werkfilmsorba, az eredeti trilógiáról. Ha lett volna annyi plusz pénzem, átmásolták volna nekem is, de nem volt. A már említett Ezer éves sólyom mellett házilag készített lépegető maketteket is megcsodálhattam. Ezekből dobtam egy hátast. Eredeti amerikai képregények, storyboard rajzok és műszaki ismertető mellett, láttam a „Birodalmi mesék” c. novellás kötetet, angolul. Magyarul azóta sem jelent meg, pedig ígérték. És szintén ekkor kínálták fel nekem megvételre a Jedi visszatér dupla filmzene albumát, eredeti, amerikai műsoros kazettán. Ha lett volna annyi pénzem, megveszem, ma már a súlyával azonos mennyiségű arany értékével lenne egálban. Ezen a napon adtam át Barta Zoltánnak, a klubújság szerkesztőjének a „Rajtaütés a magban” c. stw-os történetem, ami aztán meg is jelent nyomtatásban az újság következő számában. Az „Echo Base”-ben összesen három alkalommal jelenhettem meg, két novellám és egy esszém a Stw filmek korhangulatairól. Ezek életem első, hivatalos megjelenései, melyeket több százan olvastak. Mindhárom írományom megjelent a Lidércfény stw-os számaiban. Zoli biztatott, lelkesített, ezért hálával tartozom neki. Az ő személyes hatása az, hogy a mai napig próbálkozom ezzel az univerzummal, immár a Lidércfény olvasóit boldogítva.

A legnagyobb karriert a „Star Wars, avagy hangulatjelentés egy korszakról” c. eszme-futtatásom futotta be. A PC Games magazin 2002-es egyik számának DVD mellékletében a klubújság írásából szemezgetnek. Borzasztóan büszke vagyok rá, hogy a „...hangulatjelentés...” az egyike ezeknek. Ezt a magazint az egész országban lehet kapni! Hogy hány példányban kelt el, fogalmam sincs, de nagyon-nagyon büszke vagyok! A „...hangulatjelentés...” teljes terjedelmében, azaz a saját

szövegem, mélyinterjúk az ismerősökkel, valamint adatösszeállítás és érdekesség, csak egyszer jelent meg. A „Neológia” c. PC-magazinban, mely a Lidércfény előtt működött. Néhány kinyomtatott példányát pedig szétosztottam az érintetteknek. A Lidércfényben 2007-ben jelent meg, épp tíz évvel a megírása után. Az új csillagháborús film vonzatóban kialakult kultúrda-gályról nem lehet írni a zenei világ említése nélkül. (Zárójelben megjegyzem, hogy a '99-es sci-fi nap egyik fontos hozadéka volt, Apokalipszis most c. film zenéje, amit egy aluljáróban vettem meg. Előző év őszén arra járva szemeltem ki magamnak, és „megvart” ott a CD.) Az első, még szimpla diszket a klubnapon vásároltam meg, könyvekkel és egyebekkel. Több mint 7000 akkori forintot költöttem el, és háromszor

annyit is el tudtam volna. Egy izgalmas éjszakai hazavonatozás után, otthon behallgattam mind a két lemezt, bár gyakorlatilag zombi voltam. John Williams „Main theme” mellett azonnali és máig érvényes a ranglista első helyezettjének megingathatatlan helyzete. Ez a Droid invasion. Itt és most, 10 esztendővel később is, ha Phantom menace, akkor nem az egyébként joggal népszerű „Duel” kórusa jut eszembe, hanem ez, a dobpergős, menetelős téma. Williams zenéje teljes összhangban van a látnivalókkal, erre ráerősít a később megjelent duplalemezes változat, ugyanakkor ez egy új világ, amit szokni kell, a birodalmi hangulatú eredeti trió muzsikájához képest. Az új trilógia mnyúzikjairól egy komplett zenerovatot lehetne írni, lehet, hogy majd sor kerül rá. Az Ep-1 hullámainak farvizéhez hozzátartoznak a paródia kötetek is. A bemutató körül több is megjelent, sőt egyre emlékszem a Clone Attack várva-várásának idejéből. A címe nem, csak az alcíme ugrik be: „Sztártárs?” Hát nagyon vártuk, az biztos. Nekem Stanley Steel a nyerő, aki a Saga minden epizódját kifigurázta. „A baljós anyós” lenyűgöző olvasmány, éppen úgy mint a többi. Muszáj egy rövid részt idéznem: „A jéti megtapasztalhatta, hogy ezt a testet öltött rémálmod valóban a sötétség fedelme, a SITT FEKETE LOVASA képezte ki. A vérszomjas banyának vágott az esze, akár a fakardja, kitűnő vérvonalának köszönhetően álnok volt, intrikus, soha nem mondott igazat, ráadásul csak ritkán fürdött, úgyhogy állatira bűdös is volt.” Gondolom, mindenki képben van a stílust illetően. Kedvencem még a negyedik ep paródiájából a Haláli csillag, mely a Birodalom hatalmas játékautomata gyára. Felrobbantása után teleszórja a környező űrt félkarú rablókkal, amiket a felkelők buzgón begyűjtenek... Estébe.

A Star Wars az utóbbi évtizedekben afféle társadalmi lakmusz is volt. A '80-as években a kultúrpolitika a jelenséggel szemben pozicionálta magát. A '90-esekben a rajongás nyugatiasabb mintát követett, a '97-es új verzióknál, de még érezhető a szocreál szele. A baljós árnyakkal végképp megtörténik a generációváltás, az új trilógia az azt elfogadók mellé, a közben felnőtt tizenévesekből szerez magának biztos rajongókat. Ők a rajzfilmek, és a mozi verziójú Klón háború rajzfilm nézői...

Homoergaster

EGYENSÚLY AZ ERŐBEN

„Végre bosszút állhatunk a Jediken.”
Darth Maul Sidious Nagyrúnak

„Ő a Kiválasztott.”
Qui-Gon Jinn Obi-Wan Kenobinak

A Köztársasági futárgép már vagy egy órája leszállt a coruscanti leszállópályán. Plo Koon kel dor Jedi Mester egy hároméves forma togruta kislánnyal állt a Jedi Tanács vizslató szemei előtt.

- Ki ő? - kérdezte Mace Windu.

- Ahsoka Tano. - válaszolt a maszkja mögül Koon. Meglepően erős az Erőben. Vizsgáztassátok le, és ha a Tanács úgy dönt, akkor Jedit nevelek belőle.

- Azt majd mi eldöntjük, hogy ki lesz a mestere, ha egyszer padawan válik belőle. - vágott közbe kicsit erősebb hangján Yoda Mester.

A vizsgán a kis togruta simán átjutott, és Plo Koon elkísérte az ifjak szállására.

- Most mi lesz velem, Koon Mester? - kérdezte a kislány.

- Tanulni fogsz, hogy belőled is Jedi lovag lehessen. Egyelőre a Tanács úgy döntött, hogy nem lehetsz a padawanom, de talán idővel ez is megváltozik. Csak bízz az Erőben. - erre a fiatal togruta elmosolyodott, miközben kivillantotta enyhén hegyes fogait. Plo Koon helyeslően bólintott. Miközben arra gondolt, hogy Micah Gienn, a Tanács egykori csatamestere biztosan büszke lenne az ifjú togruta tehetségére, és ő tanítaná a fénykarddal való bánására.

***

Sabé hangtalanul surrant be a királynői lakosztályba. Jól ismerte Padmét, hisz kislánykoruk óta barátok voltak, csak aztán más-más pályán indultak neki az életnek. Mert míg Padméből politikus lett, Sabéból addig testőr a Királyi Gárdánál. És mikor Panaka kapitány felkérte, hogy legyen az új királynő szolgálólánya, amely valójában testőrt, és dublőrt jelentett, ennél boldogabb nem is lehetett volna. Ismét Padmé mellett lehet, ráadásul most ő vigyáz rá. Nem úgy, mint gyerekkorukban, amikor inkább a cserfes Padmé védte őt.

Odalépett az ágyhoz, melyen a Királynő békésen aludt. Óvatosan megrázta a lányt.

- Fenség! Nute Gunray keresi!

Padmé egy pillanatra kótyagosnak tűnt, de ahogy meghallotta a helytartó nevét, egyből felébredt.

Amidala gyorsan magára kapott egy köntöst, és Sabé segítségével felkötötte a haját, és kisminkelte az arcát fehérre; majd a kommunikációs terembe sietett.

- Megvárakoztatott, fenség! - köszöntötte bosszúsan Gunray.

- Mit akar, helytartó?!

- Mivel a Szenátus megadóztatja a kereskedelmi utakat, és önök nem hajlandóak megfelelően kompenzálni a plusz költségeket, így kénytelenek vagyunk blokádnak alá venni a Naboot. Ezt nem tiltja a Szenátus. És kötünk egy külön kereskedelmi egyezményt önnel, Amidala Királynő, a kialakult helyzetről. - Amidala tudta, hogyha bármilyen egyezményt aláír, akkor a bolygónak vége. Gyakorlatilag a Kereskedelmi Szövetség rabszolgái lesznek. Ezt nem hagyhatja, semmi áron.

- Nem írok alá semmiféle semmiféle egyezményt. Ezt a Szenátus nem fogja szó nélkül hagyni! - majd intett, hogy szakítsák meg az adást.

- Fenség! Több tucat Szövetségi csatahajó kering a bolygó körül - mondta Panaka kapitány egy makrotávcsővel a kezében. - A helytartó komolyan gondolja.

Amidala kisietett a kommunikációs terem erkélyére, és elkérte a Panaka kapitánytól a távcsövet, és elkezdte pásztázni az éjszakai eget. Az enyhe éjszaka ellenére kirázta a hideg, és a lábai is remegtek, de igyekezett erősen mutatni magát. A látvány miatt, ami a szeme elé tárult, volt is oka; három patkó alakú csatahajó függött a csillagos égbolton.

- Segítséget kell kérnünk. Hívjátok Valorum Kancelárt a Coruscanten. - ezzel Sabé és Panaka is egyet értett.

***

A tó vize lassan fodrozódott, majd egy tucatnyi gungan harcos emelkedett ki belőle, kaadukon lovagolva. Tarpals kapitány megálljt vezényelt, és leugrott a sáros földre, majd odasietett Nass Nagyfőnökhöz.

- Nass Főnöki! - szólította meg a nagydarab gungant. A gépsereg átkutatolni a nabúnak maxivárosát, és legorombolni mindent.

- Mit meg tudni a nabúkról?

- Elkapdosni mindenkit, és bezáródni elkülönítve.

- Oksa - bólintott Nass Főnök. Berendeződni védeni! Kapitány intézkedő!

- Körkörös véde a szent helyezked körül, egyetlen droid sem jutok át! Sürge! - intézkedett a kapitány.

***

Mos Espára félhomály borult. A napok már lenyugdottak, de még valamennyi fényt adtak. Sebulba óvatosan közeledett a megbeszélte találkozóhelyre. Wattoval, az ócskással kellett találkoznia, mivel információval szolgált a másnapi Boonta futamról. És Sebulba nem az a fajta dug volt, aki kihagyjon egy ilyen lehetőséget, főleg, mivel a pályán - az ellenfeleit szó szerint elintézte a legtöbb esetben. A megbeszélte hely elég elhagyatott volt, bár közel volt Gardulla, a hutt palotája, éppen ezért senki sem zavarta meg a beszélgetést a dokk mögötti sikátorban. A repülő dagadék - mert Wattót a háta mögött így nevezték - már várta.

- Csuba! - köszöntötték egymást, majd Sebulba rögtön a tárgyra tért.

- Skywalker is indul a holnapi versenyen. Valami jöttment, senkiházi a szponzora, egy bizonyos Qui-Gon Jinn. Sohasem hallottam róla - erre Sebulba is tagadóan rázta a fejét.

- Milyen fogattal? Mert a legutóbbit összetörte az a kis bantha-eleség - erre Watto fintorgott egyet, mert igenis sokba került a fogat neki.

- Nem tudom, de azt mondta, nagyon gyors a fogata.

- Majd meglátjuk! - morfondírozott a dug. De ha szükséges, akkor felbérelhetjük Singet, hogy a verseny alatt intézze el Skywalkert. Persze, úgy, hogy ne szenvedjen maradandó sérülést - tette hozzá, mivel a kis ember rabszolga nagyon értékes volt Watto számára. És tudta, hogy a fejdagasz most éppen Jabbának dolgozik, és nem szeretett volna a hutt

látóterébe kerülni azzal, hogy „zaklatja” a fejeadását.

- De ne aggódj. Ennek a Jinn-nek csak a szája nagy. Nem veszíthetsz! Már csak azért sem, mert majdnem az egész vagyonommal rád fogadtam a holnapi futamon.

- Nem fogok - jelentette ki magabiztosan a fogatversenyző, miközben felpillantott a már csillagos égre, és kiszúrta egy hullócsillagot. Legalábbis ő annak vélte, de nem nézet olyan sokáig; észrevegye, hogy nem egy hullócsillagot lát, hanem egy Sienar futárgépet.

***

A parancs egyértelmű volt: „Találják meg a Jediket!” De valahogy mégis eltudott szökni a két köztársasági követ. Most pedig itt harcolok ezekkel a primitív őslakosokkal a nabooi Nagy Fűves Síkságon - gondolta OOM-9/2 parancsnoki droid helyettese. Aztán meglátott valamit. Az egyik őslakos, akit már korábban is észrevett a csatában, a harcoksi ágyúján landolt lovagló ülésben, és egy fényes energialabdával dobálózott.

- Milyen ostoba és ügyetlen létforma - gondolta, és felment a felső fedélzeti nyíláson, hogy elintézzé az őslakost. Aztán csak annyit látott, miután kinyitotta a nyílást, hogy a gungan elveszíti az egyensúlyát, és pont felé repül az energialabda. Aztán elsötétül minden. Örökre.

***

Coruscant elhagyott iparnegyedének egyik félreeső létesítményében egy csuklyás alak odalépett a hírközlő konzolhoz, és bekapcsolta azt. Nem sokkal később egy magas, szakállas, jó kiállítású férfi jelent meg a holovetítőn.

- Sidious Nagyúr! - köszöntötte mély baritonjával a hívott fél. - A kaminoi küldetést elvégeztem. A klónozókat azt hiszik, hogy Sifo-Dyas a megbízójuk, és Jango Fett, a fejeadász is vállalta a munkát.

- Rendben, Tyrannus. A következő lépésnél, majd jelentkezem - ezzel lekapcsolta a konzolt, majd elégedetten elmosolyodott a sötétben.

Ha'lathin

Pech

Az űrhajó hatalmas dörrenés kíséretében csapódott a talajba, földrögöket, fűcsomókat, és bokrokat szórva szerte. Az őserdő felbolydult, vadak menekültek a szélrózsa minden irányába; mintha csak erdőtűz pusztítana a hátukban, vadász és préda fej-fej mellett menekült. Ám a természet törvényei szerint minden a rend felé törekszik, így a világ itt is hamarost lenyugodott. A por leülepedett, a visszhang elhalt, a madárcsapatok is elcsendesedtek...

De valami véglegesen megváltozott. Az erdő közepén egy új tisztás, annak közepén pedig egy kráter mélyén, egy idegen tárgy pihent. A hosszan tartó nyugalom illúziója így ismét csak hiú ábránd maradt; az űrhajó ajtaja lassan, akadozva kinyílt, majd egy halk pendülés kíséretében leszakadt a jármű testéről, és a kráter tövébe zuhant.

Az ajtóban egy tépett ruhájú, kormos, véres homlokú ember állt. Egy pillanatra megszedült, aztán gyorsan megkapaszkodott az ajtókeretben, majd lassan körülnézett.

- A műszerek nem hazudtak... Föld-típusú bolygó. Dús vegetáció. Emberi életre alkalmas... Remek.

- Mit lát, kapitány? - hallatszott a jármű mélyéről.

- Gyertek utánam, azt hiszem, egyelőre biztonságban vagyunk...

Ezután Fred, kit a hajó legénysége kapitányként tisztelt, óvatosan leereszkedett az űrhajó tövébe.

Nem értették, hogyan kerültek ide. Egy expedíció tagjaiként indultak annak idején a Földről, a távolabbi naprendszerek felfedezése céljából. Az űrhajó kísérleti darab volt, az első hiperhajóművel felszerelt űrjármű. Az elmélet kidolgozása után ugyan indítottak egy-két kísérleti járművet, de automata vezérléssel. Azután persze szükséges lett az emberi utasok közreműködése is, hisz' a robotok irányította egységek sosem tértek vissza... Önkéntesekből toborozták az első hiperűr-utazó legénységet, gondolva mindenre, a legszélesebb ismeretanyaggal rendelkező csapatot összeválogatva.

Az első ugrásnál nem is volt probléma, sikeresen megérkeztek az Alpha Centauriba. Ám a második hiperűr-ugrás során valami elromlott, és sokkal messzebb találták magukat az otthontól, mint szerették volna, ráadásul katasztrofálisan közel egy bolygóhoz. A váratlan gravitációs zavarok miatt a műszerek megbolondultak, a jármű

irányíthatatlanná vált, és miközben megpróbálták kényszerleszállást végrehajtani, becsapódtak a felszínbe. Az már tiszta szerencse volt, hogy a bolygó, mit később Föld-2-nek neveztek el, emberi életre alkalmasnak bizonyult...

Első dolguk volt megpróbálni rendbe szedni az űrhajót. Hamar rá kellett azonban jönniük, hogy ez reménytelen; a megfelelő alkatrészek híján itt ragadnak. Tehát valahonnan segítséget kell kérni... Ám mivel fogalmuk se volt, hogy pontosan milyen messze kerültek a jó öreg Földtől, nem tudhatták, hogy a rádióadás mennyi idő alatt ér célba: úgy néhány ezer évre tippeltek. Tehát a segítségkérés is kilőve...

Annál is inkább, mert a rádió, a legtöbb elektromos berendezéssel együtt kiegészít, tönkrement. Űrhajótörtek lettek.

A másik problémát a túlélők kevés száma jelentette. Hihetetlenül sokan veszték oda a baleset során, köztük a hajóorvos is, így bár sokan voltak, akik csak megsebesültek, szakértő orvosi segítség nélkül közülük is sokan haláltak meg. A technikai személyzet nagy része szintén odaveszett, alig egy tucatnyian maradtak életben az új bolygón!

Nem volt mit enni, a túlélés érdekében meg kellett tanulniuk életben maradni a vad környezetben. Mindent újra kellett tanulniuk, ami a nomád élethez szükségessé vált, vadászat, halászat, miegymás... Egy-két technikus maradt, kik áldozatos munkával próbálták a Föld-2-n fenntartani a civilizációt, de ehhez szinte mindent újra kellett kezdeniük. Néhány év leforgása alatt újra felfedezték a fémmegmunkálást, bányászni kezdtek, és újabb egy év elteltével ismét üzembe helyezhették a rádiót, ám nem volt kinek üzenetet küldeni, hisz' hány ezer évnek kell eltelnie, míg az anyabolygón veszik az adást...

- Hát így keletkezett a mostani civilizációnk - szölt az öreg a tábornóz mellett, az őt hallgató srácok felé fordulva-, higgyetek nekem, ez az igazság! Az őseink nem istenek voltak, egyszerű halandók, űrhajósok! Én TUDOM, hogy egyszer még mi is a nyomdokainkba lépünk, és elhagyjuk e bolygót, kilépünk a világűrbe!

Csak idő kérdése...

A Technikusoknak legyen hála!

Anonymus R. Chynewa

Éjféli látogatóm

1990, Anglia, Colne

Miután 25 év után befejeztem sikeresnek mondható írói pályafutásomat, visszavonultam egy angol kisvárosba, Colne-ba. Vettem egy kis kétszintes házat a város szélén, és úgy tűnt, nyugodtan fogom élvezni nyugdíjas éveimet.

Maga az épület igen lepusztult állapotban volt, hiszen legalább 10 éve senki sem lakta, viszont úgy állapítottam meg, hogy szorgos munkával csodálatosan ki lehet csinósítani. Előnyei voltak, hogy elég nagy udvarral rendelkezett, a közelben pedig egy kiváló horgásztavat is fel lehetett lelni. Ráadásul igen olcsón jutottam hozzá, így a megmaradt pénzből gyönyörű bútorokat vettem, többek között egy antik üvegvitrint, amit az étkezőben állítottam fel. A városlakók mind nagyon kedvesek voltak, rengeteget emlegették a remek közbiztonságot, és a rendőrség kitűnő munkáját.

Nem sokkal beköltözésem után viszont különös dolgok történtek. Alig egy hete lakhattam ott, amikor egy este zajt hallottam az étkezőből. A hallásom kitűnő volt, és a zajokat járkálásnak véltem. Az éjjeli szekrényben a biztonság kedvéért mindig is tartottam egy megtöltött pisztolyt. Halkan lementem a földszintre. Amikor az étkező melletti szobában voltam, óvatosan közel lopóztam a válaszfalhoz, majd átnyújtottam a karom az ajtón és felkapcsoltam a villanyt.

Arra számítottam, hogy a betörő megriad a fénytől, én pedig azalatt fegyvert szegezek rá. Az étkezőben azonban különös látvány fogadott. Nyilvánvaló volt, hogy járt ott valaki. Az italos szekrény nyitva volt, az üvegvitrin, amelyben a poharakat tartottam, szintén tárva-nyitva állt. Az asztalon a terítő össze volt gyűrve, a gyertyatartó fel volt borulva. A következő gondolatom az volt, hogy az éjszakai látogató talán mégis meghallhatott, és elmenekült. Megnéztem az ablakokat és az ajtót, de mind zárva voltak, és nyoma sem volt annak, hogy feltörték volna bármelyiket is. Ezután az összes szobát végigjártam, felkapcsoltam a villanyokat, végignéztem minden helységet, ahol egy ember elbújhatott volna. Senkit sem találtam. Kihívtam a rendőrséget, és közben megnéztem, mit vitt el magával a gazember. Ekkor ért a második meglepetés. Nyilvánvaló volt, hogy mire leértem, a behatoló nyugodtan ellopott volna bármit, de nem tűnt el semmi. Miután a rendőrség kiért, elmondtam nekik is a történetemet, majd megígérték, hogy az elkövetkező néhány este majd elmennek a házam mellett egy járőrökocsival, továbbá javasolták, hogy vegyek egy házörzöt.

Egy közeli állatmenhelyről vettem is egy jól képzett kopót (legalábbis ezt állították róla). Viszont így csak növeltem a baljós ómenek számát, amelyek, akár csak korábbi regényeimben, előre vetítették a szörnyű végkifejletet. Attól kezdve ugyanis, hogy hazavittem, a kutya folyamatosan vonyított. Megkérdeztem erről egy a témában jártas ismerősömet is, de ő azt állította, hogy ez valószínűleg azért van, mert még szokatlan neki az új hely, és néhány nap múlva abba fogja hagyni.

Néhány nap múlva azonban nem a vonyítás szűnt meg, hanem tovább nőtt a már-már szinte idegesítően ijesztő jelenségek száma. Ugyanis nem sokkal éjfél után ismét hatalmas zajra ébredtem fel, majd a kutya hangos

vonyítását is meghallottam. Azonnal lerohantam a fegyverrel a kezemben. Az étkezőben az üvegvitrin el volt dőlve, rá az étkezőasztalra. Szilánkok hevertek mindenütt. Azonban sem a házban, sem az udvaron nem találtam senkit. A rendőrségnek ismét szóltam, de ők azt állították, hogy nemrég jártak erre, és nem láttak senkit.

Ekkor új ötletem támadt a látogató lefülelésére. Úgy képzeltem, hogy az éjszakai idegen a ház mögötti kerítéssel mászik át az udvarba, majd gyorsan az étkező ablakához siet. Arra viszont, hogy távozása után hogyan tünteti el a behatolás nyomait, továbbra sem volt ötletem. Mindenesetre úgy döntöttem, hogy minden éjjel éjfél körül (a behatolások ugyanis nagyjából akkor történhettek) virrasztani fogok az étkező feletti szobában, ahonnan szintén szemmel tudtam tartani a kerítést.

Már a következő estén megpróbálkoztam tervem végrehajtásával. Nagy mennyiségű koffein elfogyasztása és egy pár órás délutáni alvás után késznek éreztem magam, hogy átvirraszom az egész éjszakát, a kerítést figyelve. A dolgok elég eseménytelenül teltek egészen hajnali 1-ig. Meg mertem volna esküdni, hogy füst szagát érzem. Nem sokkal ezután észre is vettem a füstöt, közvetlenül az ablakom előtt! Azonnal kihajoltam, és megláttam az alattam levő szobából kiszűrődő narancssárga fényt. Rohantam le, mint holmi örült, és közben átkoztam a kopómat, hogy bezzeg ilyenkor hangja sincs. Addigra már mása sem volt! A látványt, ami az étkezőbe érve fogadott, azóta sem tudom elfelejteni. A kutya ott feküdt a lángoló szoba közepén, az asztalon, megfojtva a saját porázásával!

Egy pár pillanattal azt sem tudtam, hogy mit tegyek. A tűz iszonyatos gyorsasággal terjedt, lehetetlen lett volna átjutnom az előszobába, hogy kimeneküljek a bejárati ajtón. Visszasiettem az emeletre, és megpróbáltam segítséget hívni telefonon, azonban a készülék nem működött. A tűz valószínűleg már tönkretette az elektromos vezetéket vagy a telefonvonalat. A lépcső aljánál is megláttam a lángok fényét. Tudtam, hogy le már nem mehetek, ráadásul pár perc múlva már a lépcső is lángolni fog. A borzalom tetőpontja azonban nem ez volt, hanem a nevetés. Esküdni mernék a mai napig, hogy az alattam levő szobából tisztán hallottam a rekedtes, gúnyos kacajt. Miután a rémülettől magamhoz tértem, a lépcső alsó fokai már égtek. Mivel más megoldást nem láttam, ezért összeszedtem minden batorságot, és az ablakhoz léptem. A szobában, ahol voltam, szép nagy tetőtéri ablakok voltak. Remegő kézzel kinyitottam, majd az íróasztalom székét odatolva kímásztam rajta.

Amint kiléptem a tetőre, a cserepek ropogni kezdtek a lábam alatt. Arra egy pillanattal sem gondoltam addig, hogy a tető esetleg be is szakadhat alattam, és visszazuhanok a lángoló pokolba. A cserepek közötti rések át és a lenti szintről már sűrű füstfelhő gomolygott fel, ami irgalmatlanul csipni kezdte a szememeimet. Eredetileg úgy terveztem, hogy óvatosan, az ablakpárkányokba kapaszkodva fogok lemászni a tetőről, de amikor remegő térdekkel a széléhez értem, váratlanul egy lökés hatására (a mai napig remélem, hogy csak a szél volt), elveszítettem az egyensúlyomat, és lezuhanam. Mivel az elmúlt időszakban csak a behatoló elfogására koncentráltam, nem vágtam le a füvet, és így viszonylag puhára estem.

Egy mentőben tértem magamhoz. A járőröző rendőrök akkortájt haladtak el a házamnál, amikor lezuhanam a tetőről. Ők hívták ki a mentőket és a tűzoltókat is. Én ép bőrrel megúsztam, a házban keletkezett kár azonban borzalmas volt. A bútoraim, a könyveim nagy része hamuvá égett. Az emeletre lehetetlen volt feljutni. Mindenki azon a véleményen volt, hogy ez az esemény már a zaklatás minden létező határán túlmegy. Körözést adtak ki a környéken egy gyanús külsejű alakra, aki nemrégiben bukkanhatott fel. Ezen felül az összes környékbeli lakost kihallgatták, majd arra az elhatározásra jutottak, hogy két rendőr az elkövetkezendő éjszakákat a házamban fogja tölteni, egyikük az udvaron járőrözve, másikuk az étkezőben, fegyverrel a kézben. Nekem javasolták, hogy egy ideig költözzek be a városba, az ottani panzióba. Ezt érthető okokból meg is tettem.

Az őrség első éjszakája után rémhírek rázták meg a kisvárost. Az udvaron járőröző rendőrt ájultan találták reggelre, míg a házban örködő örült vigyorral az arcán fetrengett a saját nyálában, megtévelyedve a félelemtől. Ez volt a végső csapás mindenki számára. Egy hónapig minden éjjel egy tucatnyi rendőr, kutyákkal és megtöltött fegyverekkel örködött a háznál, miközben két járőrőcsi figyelte a környéket. A járőrök később beszámoltak arról, hogy az étkezőben még a legforróbb éjszakák is meg lehetett fagyni, a kutyák éjfél körül pedig megőrültek valamitől. A házat azonban mindannyiszor hiába kutatták át. Így telt el eseménytelenül két teljes hónap. Ezután mindenki azon a véleményen volt, hogy a „látogató” elhagyta a környéket. Én beköltöztem egy városi bérházba, úgy döntöttem, véglegesen.

Azonban nem tettem le az ügy megoldásáról. Kutatni kezdtem a városi könyvtárban, régi iratokban, míg nem rátaláltam a megoldásra, amitől megfagyott a vér az ereimben. Először nem akartam elhinni. Több feljegyzés írt egy 18. századi rablógyilkosról, James Wellworthról, akinek a háza egykor azokon az alapon nyugodott, ahol az enyém állt. Amikor a városlakók rájöttek tetteire, egy éjjel felgyújtották a házat. Mesék szóltak arról, hogy a ház alatt volt egy kis rejtekhelye, ahová a lopott dolgokat rejtette, és arról is, hogy a holttest sosem került elő. Két rendőrrel tértem vissza a házhoz (ragaszkodtak hozzá, hogy velem jöjjenek). Csákányt vittem magammal, kalapácsot és ásót. Az első utam az egykori étkezőbe vezetett. Nekiláttam felbontani a padlót. A két rendőr is segített. Ástunk, törtünk és zúztunk, mígnem elértük a régi ház alapjait, amit egykor a helytől való félelem miatt a városka vezetői nem ásattak ki. Tudtam, hogy mit fogok találni ott, de egy részem azt kívánta, ne ássak tovább. Két nagyobb csákánnyal való ütés után beszakadt az alapzat. Egy földalatti üreg volt ott, ami rémálmaimban azóta is kísért. A rendőrök rosszul lettek, amikor belelétek.

Abban a régi, lezárt üregben, amire a tűzben ráomlott a ház, és így többé nem tudott senki kijutni onnan, ott volt James Wellworth mumifikálódott holtteste, kezeire pedig vér volt rászáradva!

Zoo Lee

A medál

Szelektálásra váró kacatjaim közt turkállok, amikor a kezembe kerül egy ezüst medál. Néhány héttel ezelőtt találtam a parkban; a fűben hevert.

Olyan, mint egy ankh, az örök életet szimbolizáló egyiptomi hurkos kereszt, de a kereszt szára valójában egy apró tör, mely elég hegyesnek tűnik, s ez a valódi ankh-ra egyáltalán nem jellemző motívum kissé feszélyez.

Egy óvatlan mozdulat után hangosan felszisszenek; a kis tör belém szúrt. A seb rögtön lüktetni, égni kezd, és vér serken belőle.

Félrehajtom a medált, lemosom a kezem, majd szívni kezdem a sebzett ujjamból szivárgó vért. Két perc múlva ájultan fekszem a padlón.

Az eszmélés első pillanataiban távoli, ködös emlékként úszik be tudatomba apró balesetem, aztán hirtelen éles fájdalom nyilall bal karomba, és a lélegzetem is eláll, amint megpillantom a bőröm alatt kirajzolódó medál körvonalait.

A rémület első hulláma elnémít, csak tátogok, majd áttörve a némaság burkát, velőtrázó sikolyt hallatok. A karom örülten fáj, s látom és érzem, ahogy a medál lassan araszol felfelé, szétroncsolva minden sejtet, izmot, ideget, ami az útjába kerül.

Halálra váltan bámulom, és közben üvöltök az elviselhetetlenné fokozódott fájdalomtól.

A medál tovább halad bennem célja felé. „A szívemhez tart” – hasít belém a gondolat. Tudom: megöl, ha nem cselekszem gyorsan.

A konyhába rohanok, felkapok egy kést, és fájó karomba vágom. Vérem bíborvörösré festi a konyha követ.

A fájdalom átlépett az érzékelhetőség határán, már csak bábként lebegek benne, és mint egy gép, könnyörtelenül határozott, gyilkos mozdulatokkal trancsírozom saját húsom.

Bócai-Soós Judit

Bűnök és erények - 2. rész

Csak ketten tartottak a kápolnához, míg a többiek oly keserűn indultak meg Stronwick kapuja felé, mint egy csatát veszített sereg. Ünneplés helyett gyász szakadt a nyakukba. Hát erre kellett hazatérniük? Távolságban, idegen földön szórták a halált, s közben az ott aratott, ahol nem várták.

Miközben Valmour leereszkedett Flockkal a völgybe, egyre jobban marcangolta a lelkiismeret. Ha legalább a hitvese mellett állhatott volna az utolsó percekben! Bár a lovag féltékenysége könnyen fellobbant, ugyanakkor a rajongásig szerette asszonyát. S most úgy érezte, megfagy a világ, ha nem hallja többé felesége gyöngyöző kajakját.

Megérkeztek a kápolnához, a lovakat hátrahagyva beléptek az ajtaján. Az öreg leemelt a falról egy fáklyát, és az állandóan égő mécsesről meggyújtotta. Előrement a kriptába vezető lépcsőn.

Valmour fásultan követte; lent megállt az új gránitkorsó előtt, fejében azonban egyre csak zsongtak a megválaszolatlan kérdések.

- Miféle kór ragadhatta el ily' fiatalon?

- Nem kór vitte el, nagyuram.

- Mit beszélsz! - csattant fel a lovag. Eddig fel sem merült benne más lehetőség. - Csak nem azt akarod mondani, hogy kezet merészelt rá emelni valaki?

- Nos... nem egészen... mégis azt kell mondjam, nem természetes úton távozott közülünk. Bizony, ember okozta a végzetét.

- Ki az? Megölöm! Levágom, mint egy kutyát! - tajtékzott Valmour. - Legyen átkozott!

- Oh!

- Esküszöm, nem nyugszom, míg bosszút nem állok a gazemberen!

A vármester szeme elkerekedett a szörnyülködéstől.

Összekulcsolta ujjait.

- Könyörgöm, uram, gondolja meg, mit beszél! Átkot szór ismeretlenül!

- Nem érdekel! Vesszen a kurafi, akár ismerem, akár nem! Ezt még a királynak se bocsátanám meg - fújattott. - A testvérhúgom gyilkosával már leszámoltam, s úgy élek, a hitvesemével is végezni fogok. - Flockra emelte villogó szemét. - Nem tetszik nekem, hogy minden szót úgy kell kihúznom belőled. Beszélj végre! Ismerem a vétkeket, igaz?

- Mindenkinél jobban.

- Úúúgy?! Tehát a kastélyból való. Bűnhődni fog az átkozott.

- Szemernyi kétségem sincs efelől, uram, de kérlek, most csitítsd el haragod kis időre, míg elbeszélem a dolgokat, ahogy azok megesetek.

- Halljam, de ha azt hiszed, holmi ostoba locsogással megmentheted a bűnöst, hát tévedsz.

Az öreg kihúzta magát.

- Eszem ágában sincs védeni.

- No, azért! Nem is ajánlom senkinek, hogy az utamba álljon!

Valmournak minden önuralmára szüksége volt, hogy feldúlt állapotában odafigyeljen Flock szavaira.

- Ott kezdéném, mikor dicsőséges csatádba indultál. Nem sokra rá, hogy elhagytad Stronwicket, asszonyod gömbölyödni kezdett. Áldott állapotba került...

Valmour újabb meglepetés érte.

- Hazudsz, bitang! Magam tettem rá az erényövet!

- Engedelmevel uram, akkor tán még a búcsúéjszakán foganhatott a magzat.

- Hacsak nem szedték le róla valami ármánnyal - emelte fel mutatóujját a lovag. Még az asszony halála után is felhorgadt benne a féltékenység.

A vármester szomorúan ingatta a fejét.

- Biztosíthatlak afelől, uram, hogy nem így történt, hiszen mi magunk se tudtuk eltávolítani. Még akkor sem, mikor asszonyunkat már igencsak zavarta a viselőségben. Pedig szegény, eejj be sokat szenvedett tőle! - Az öreg szipogott néhányat. - De a legrosszabb akkor történt, mikor eljött a vajúdás ideje. A kemény vas eltorzította úrnőnk testét, és útját állta a természetes szülésnek... - A szolgál hangja elcsuklott.

- Folytasd!

- A bába látta, hogy az ő tudása nem lesz elég, elküldtünk a kirurgusért. Nagyasszonyunk bátran viselkedett, még ő vigasztalt minket a bajban. Oh, mily' erényes, csodálatraméltó teremtés volt! - Flock megtörölte szemét, mielőtt folytatta. - Megbékélt sorsával, s papot hívatott. Csak annyit kért, tegyünk meg mindent, hogy a gyermek életben maradjon.

- Te jó ég! Képzelem, mit élhetett át.

- A gyermek érdekében úgy kellett szülnie... tudja... a hasán át...

A lovag felnyögött, és meg kellett kapaszkodnia, mert a lábából kiszaladt az erő. Nem szólalt meg, a vármester azonban magától is továbbmesélte a rémes éjszakát:

- Csak az egyikük élhetett túl... és asszonyod döntött.

- Ezek szerint két hónapja apa vagyok s özvegy - sutogta maga elé Valmour. - És még csak nem is tudtam róla.

A lovag Flockra emelte a tekintetét. Valami azt súgta neki, egyéb is nyomja az öreg lelkét. Már nem hangskodott, megtörten kérdezte:

- Mit tartogatsz még szörnyű tarsolyodban? Hát, nem volt elég a csapásokból?

- A gyermek... hogy mondjam? Nincs teljesen rendben... nem tudok rá jobb szót... Talán az erényöv szorításától lett olyan...

- Bökd már ki!

- Nehéz megfogalmazni... kissé aránytalanok a tagjai... szegénykének görbe a háta. A bőre meg... jaj... féltényérnyi lilás foltok borítják... Az arca pedig... jobb, ha a saját szemével látja. A kirurgus szerint nem éri meg a tavaszt.

Valmour behuntya szemét, homloka mély ráncokba gyűrődött.

- Értem. Szóval torzszülött. Ráadásul, ő okozta szeretett hitvesem végétét.

- Majdnem... Igazság szerint a gyermek ártatlan. Úrnőnk halálát az erényöv idézte elő, amit... - Flock elhallgatott, nem merete kimondani a következtetést. Am ezúttal nem kellett az úr haragjától tartania.

- Tudom, mi kívánkozik nyelvedre - szólt halkán a lovag. - S igazad van. Nem bújhatok ki a felelősség alól. Imént elvakultságomban önnönmagamra szórtam átkot, mikor megesküdtem, hogy bűnhődni fog a vétkes.

Valmour lassan felemelte arcát. A vármester még sosem látta sírni az urát. A könnyek nem illettek a hatalmas harcoshoz.

- A varázsló... az a gazember tudta. Mégis beteljesült hát Nesha'dur jóslata... - motyogta zavaros tekintettel. Végigsimította arcát, kifújta a levegőt, aztán megkeményedtek a vonásai. - Most távozz! Tudom, mit kell tennem - hangjában nyoma sem volt a korábbi megingásnak. - Hagyj magamra gyászomban asszonyommal s őseimmel e keserves órán!

- De uram...

- Tán nem hallottad, mit parancsoltam!

Flock meghajolt, és kihátrált a vészterhes helyről.

Valmour számára ennyi csapás több volt, mint amit ép elmével tudott volna viselni. Ráborult az új szarkofágra, melyet rózszaformájú reliefek díszítettek, s homlokát a hűvös gránithoz érintette. Hangtalan rázta a zokogás.

Hova lett a kevély nagyúr, akit semmiféle sirámmal nem lehetett megatni? Aki egyetlen könnyed intéssel küldött halálba százakat? Akit tisztelt, de ugyanakkor rettegett még a saját háza népe is? Most, midőn azt hitte, szerencsecsillaga a zenitre emelkedett, s mindent elért, mi elérhető az életben, hirtelen szánalmas ronccsá vált. Mindaz, amiért annyi éven át szívósan küzdött, hogy családja nevét és hatalmát a legnagyobbak közé emelje - a győzedelmes hadjáratot követően immár az első embernek számított a király után -, a siker tetőpontját jelentette. Eljutott végre az áhított csúcsra, ott azonban csak dermesztő hideg, süket csend és tébolyult magány várt reá. Kegyetlen árat kellett fizetnie ezért: útközben elvesztett mindent, amit valaha fontosnak tartott. S most visszatekintve, üresnek tűnt az eddigi élete és értelmetlennek a további küzdelem. Olyan álmot kergetett, amit sohasem érhet el. Egy álmot, mely elhamvadt, mint Nesha'dur a máglyán. Azt is, ezt is tulajdon kezével borította tűzbe.

Valmour térdre ereszkedett, és előhúzta kardját. Úgy akarta bevégezni, ahogyan élt. Méltósággal.

A markolatot letámasztotta a szarkofág aljához. Hegyét a melléhez illesztette, oda, ahol két páncéllemez simult egymásra, majd búcsúszavak nélkül előrevetette magát. A kíméletlen penge, mely annyi életet oltott már ki, akadálytalanul csúszott fel, s közben átmetszett mindent, mi az útjába került. Vér bugyogott ki a lovag száján, a fájdalmat egyszerre továbbította agyába minden idegszála. Erőtlen teste oldalra zuhant, s a páncél nagyot csattant a kőn. A vér mind nagyobb és nagyobb területeket hódított el a márvány tiszta birodalmától.

***

Volt abban valami ironikus, hogy miként ő sem tette soha, most a sors sem adott neki könyörületet: a gyors halál kegyelmét. Az élet csak apránként vonult vissza testéből, nehezen adva fel állásait.

Valmour még tudatánál volt, mikor neszezés ütötte meg a fülét. Óvatos léptek koppantak, s valaki megállt a lépcsők előtt. Minden maradék erejét összeszedve kinyitotta szemét, s tekintette a visszalopódzott öregem állapotodott meg. Flock arcán nyoma sem látszott a meglepetésnek, nem rohant urát megsegíteni. Csak állt karba font kézzel, és gúnyos vigyorral nézte a haláltusát.

- Ostoba, felfuvalkodott alak. Látod, mégis hittél nekem.

A lovag fájdalomán át is értetlenül meredt a pimasz szolgára. Szeme előtt elmosódtak a képek.

Vagy csak Flock alakja halványult el?

A görnyedt alkat fokozatosan átváltozott egész mássá, egy ismerős, gyűlölt testté: a máglyára vetett varázsló külsejét öltve magára.

- Ez... lehetetlen! - suttozta a haldokló. - A saját szememmel láttam, ahogy...

- Mindig is ez volt a gyengéd. Annak adsz hitelt, aminek nem kéne, viszont az igazságot meg nem hiszed.

- De a máglya... Hogyan...?

- Illúzió, kedves Valmour, illúzió. Akárcsak Stronwick néptelen falai. Azt hiszem, kicsit túlbecsülted a mágusodat. Engem meg alá... Tudd meg, aznap éjjel, mikor lerothantatok Medhost, nem pazaroltam el minden varázserőmet a város védelmére. Valami azt súgta, még szükségem lesz rá. Így aztán megtartottam a leghatásosabb ígéretet. Mint tesztem azt, a testcserét.

A lovag szeme kidülledt, de szólni már nem maradt ereje.

- Áh, látom, kitaláltad miről beszélek. Abban a pillanatban, amikor fellobbant a máglya, már Di Moiquale állt a helyemen. - Nesha'dur arcán kárörvendő mosoly játszott. - Képzelem, hogy meglepődött a vén bolond, de a csendmágia miatt még ordítani sem tudott, nemhogy varázsolni.

Valmour fájni kezdett, egyre nehezebben tudta nyitva tartani a szemét. Am Nesha'dur még nem fejezte be.

- Azt mondják, minél önteltebb valaki, annál könnyebb lóvá tenni. És te...? Te aztán igazán pökhendi voltál. Hogy is mondtad annak idején? „*Korábban kell annak felkelni, aki az én eszemen akar túljárni!*”

Odalépett a szaggatottan lélegző lovaghoz, s a füléhez hajolt.

- Tudd meg, asszonyodnak semmi baja, csupán egy kis gyengédségre vágyik. Él és virul, ámbár... - emelte fel a hangját -, annyi mégiscsak igaz, hogy nemsokára áldott állapotba kerül.

Azzal letépte a haldokló nyakából az aranyláncot, melyre az erényöv kulcsát fűzték. Mire felegyenesedett, már újabb változáson ment át az alakja. Az élettől búcsúzó Valmour lassan üvegesedő szeme utójára tulajdon képására tekintett, ahogy a lovagi páncélban feszítő, harcsabajuszos varázsló füttyörészve indul a kripta kijárata felé. Mielőtt Nesha'dur fellépett volna az első fokra, még egyszer visszafordult. Hangjában hamiskás szánalommal bocsátotta hosszú útjára a távozó lelket.

- Most megyek, felkeresem asszonyod... Ah, mit is beszélek, asszonyom. Bizonyára epedve várja már, hogy valaki megolajozza végre a berozsdásodott részeket.

Am utolsó szavaival már nem okozott további szenvedést a lovagnak. Nesha'dur eltűnődött, vajon áldozata miért lépte át mosolygva a túlvilág küszöbét?

Valmour létezése utolsó pillanataiban elképzelte, milyen képet vág majd ellenfele, amikor a mérgezett tű kiugrik a kulcs tollas végén. Márpedig kiugrik, ha valaki úgy próbálja a zárba tolni, hogy nem ismeri a titkát.

Hamarosan újra találkoznak. Akár a mennyben, akár a pokolban...

És remélte, akkor majd ott lesz mellette Di Moiquale is, hogy illőn fogadják Nesha'dur lelkét.

Vége

Tim Shaw

John S. Talbot: Nekropolisz

Emlékszem, még a 80-as évek legvégén, mikor az első ilyen „lapozgatós” könyv megjelent, még a tévé híradójában is volt egy viszonylag hosszabb riport róla; a könyv egyébként a Tűzhegy Varázslója címet viselte. Pontosabban kettő volt, mivel – szinte – egyszerre jelentek meg, a másik volt a Halállabirintus. Akkor még azt sem tudtam, eszik-e vagy isszák a szerepjátékot vagy a fantaszt, de egy biztos volt, nagyon érdekelt. Bár az az igazság, hogy nem a Tűzhegy volt az első könyv, amit így végigjártam, hanem a Halállabirintus, amelyet Ian Livingstone írt. Aztán jött a többi ilyen típusú könyv a Jackson/Livingstone párostól (és követőiktől), ha jól számolom, 34, két kiadótól több tucat, míg másiktól kettő. Legalábbis a Jackson/Livingstone-féle univerzumban.

Jelen cikkemet nem csak a velem egykorúaknak szánom, hanem a mai MMORPG-ken nevelkedő ifjúságnak is; már csak azért is, hogy megismerjék, mi milyen „multimédiás” játékokkal játszottunk. Bár már voltak számítógépes játékok, de azt nem mindenki – pontosabban az akkori munkásosztály tagjai közül szinte senki – engedhette meg magának. Csak zárójelben szeretném megjegyezni, hogy az első gépemet Bécsből hozta anyám öcsémmel kettőnknek, valamikor '92 táján, ami egy Commodore 16-os volt! A maga 8 bitjével egy kisebb „csoda” volt, akkor még.

Ezzel a kicsit hosszúra nyúlt bevezetővel mindössze csak az olvasóknak szerettem volna bepillantást engedni, hogyan kerültem kapcsolatba a fantasy irodalommal, ezen belül a lapozgatós könyvekkel.

Maga a könyv, a Nekropolisz: A Holtak birtoka címet viseli, címlapján egy igényesen kidolgozott élőholt varázslószerűséggel (anglománok kedvéért, lich). Maguk a szabályok nem bonyolultak, bár nem árt, ha valaki figyelmesen olvassa a szöveget. Szeretnék egy összehasonlítást tenni a Steve Jackson/Ian Livingstone által kitalált játérendszer – jelen esetben az „alaprendszerre” gondolok, semmi mágia, legénység/követők, vagy szuper képességek, illetve járművek – és a Nekropolisz játékrendszer között.

A teljes szabálykönyv után bevezeti az olvasót Ammerúnia rejtelmes világába, ami itt kissé felszínesnek tűnik. Bevallom, nem járt más könyv a kezemben, mely ezen a világon játszódik, habár a Lidércfény 2009 áprilisi számát töviről-hegyire átolvastam. Ott az szerepel, hogy a világ uralkodó faja az elf (én a Göncz Árpád-féle fordítás felé hajlok, és tündének nevezem a Szépek Népet, mert az szebben hangzik), míg az emberek csak másodlagos szerepet töltenek be. Ezért kicsit furcsán hat, hogy az összes szereplő, illetve az általunk alkotható karakter ebből a fajtából kerül ki. És mindjárt négy tájegységből származó karakterből választhatunk. (Ez jelentősen eltér a Jackson/Livingstone-nál megszokott gyakorlattól, inkább szerepjátékos jelleget ad a játéknak.) A K-J-K (Kaland-Játék-Kockázat) könyvekkel ellentétben itt öt főjellemezővel bír egy karakter, bár mindegyiket ugyanúgy kell kidobni, de nemzetiségéből adódóan mindegyiket másképp kell módosítani, és más harci módor is fog rá vonatkozni, vagy legalábbis más fegyverekkel fog jobban bánni. Ezek sorrendben a következők: életerő, támadási képesség, vé-

detség, szerencse és varázserő. Nem részletezem, mert szerintem elég egyértelmű, hogy melyiknek mi a jelentősége a játékban. Míg életerő, ügyesség és szerencse a J/L változatban, ez annyi különbséget jelent, hogy nincs védője a karakternek, csak támadója. Bár van kezdeményezés is a Nekropoliszban – dobj minden harcban résztvevőnek

egy kockával, és emelkedő rendben jönnek a támadások, illetve a cselekedetek. A fegyverek sebzése is megváltozott: J/L fix 2 (szerencse-próbánál, ha sikeres 4, ha sikertelen csak 1 életerő pontot veszített az ellenfél), hanem egy kockától (1d6, átlag 3-4), két kocka, plusz kettőig terjed (2d6+2, átlag 9). Mondjuk a legtöbb ellenfél is több ÉP-vel rendelkezik, mint J/L-nál. Illetve vannak pajzs és vért, amivel tovább tudja a játékos növelni a védelmét. A harc csak egy kicsit különbözik a két rendszerben: a Nekropoliszban támadó + 2d6, egyenlő vagy nagyobb, mint az ellenfél védője. Míg J/L-nál Ügyesség + 2d6 egyenlő, vagy nagyobb, mint az ellenfél Ügyesség + 2d6 dobása, akié a nagyobb, az talált, utána sebzés. A Nekropoliszban a mágikus csata ugyanaz, mint a fizikai, mindössze varázserő pont levonás, és valószínűség kocka, hogy elrontotta-e a varázslatot (a mágiantást egy táblázatból lehet megnézni).

Maga a varázslat lista 11 támadó varázslatból áll, ezek meglepően változatosak. Illetve ezek ellen védő varázslatokat is ismeri a karakter (az összesen 22). De ezeket ismerheti az ellenfél is, ami lehet, hogy egy kicsit fura, mondjuk egy fagydémon ismeri a Spontán égés varázslatot, mivel az ellenfeleknél ki kell dobni, milyen varázslattal támadnak. Bár erre nem találtam lehetőséget, igaz – szerencsére – nem sok ellenfél tud varázsolni, azoknál meg ott van, hogy milyen varázslatokat használ. Zárójelben szeretném megjegyezni, hogy a Varázslat! sorozatban összesen 48 (!) darab található, és a támadó/védőn kívül: ételteremtő, méretmódosító, ajtónyitó, illúzió és más szerepjátékos-jellegű varázslatokat is tartalmaz.

Szembeötlő különbség, legalábbis számomra, hogy a Nekropoliszban nincs önkéntes szerencse-próba, csak ha a könyv megengedi – legalábbis én nem találtam ilyen szabályt, így a sebzést sem lehet növelni, ami bizonyos fókig jó, de néha túl sokszor kér a könyv próbát; és a szerencse pontok ugyanúgy fogynak, mint J/L-nál.

A jellemzők kidobása szinte ugyanaz – a szerencse kivételével – dobj 2d6-tal és adj hozzá 8-at. Míg a szerencsénél 2d6+6. Ezek után kapsz 12 szabadon elkölt-

hető pontot, amit – a szerencse kivételével – szétszatható a többi jellemződre. Ha mind ez meg van, választgatunk négy ember nemzetből: Asshar (északi barbár), Mallór (folyóölgyi harcosok), Tullúr (hegyi harcosok), Fekete-parti (sivatagi varázslók). Minden nemzet egy adott fegyverhez jobban ért, és érdemes azt választania, illetve bizonyos jellemzőkre bónuszt kap, ez rendszerint pozitív, de néha lehet negatív is; pl. a barbár felezi a mágiapontjait. Aki varázslót akar indítani annak a Fekete-partit ajánlom, míg aki inkább karddal próbálja a dolgokat intézni, annak a Mallórt, mivel ők azok akik jól bánnak a hosszú karddal, de csak kicsit kell a varázserejükől levonni – ez a játék folyamán, még ha nem is varázsol a karakter, kifizetődik.

Legszimpatikusabb volt a „szabadon elkölthető” pontok, hiszen így egy kicsit egyedibb lehet tenni az adott karaktert, illetve a hiányosságait ki lehet pótolni; valamint, hogy nemzetet lehet választani. Ez már ismét csak szerepjátékos sajátosság.

Ezek után bele lehet fogni a kalandba, amelyről nem akarok semmilyen „poént” lelőni. Nem lett rossz, de az zavaró, hogy nem lehet a várost teljesen bejárni, tehát bizonyos helyekre – nem a fogadókra gondolok – nem lehet visszatérni. Nem sokból tartott volna egy-két újabb lehetőséget felvetni bizonyos fejezeteknél, hogy az egész Mericet be lehessen járni, valamint a „mögötté” lévő Nekropoliszt, Mhilt.

Alapvetően nem rossz a könyv, bár jobban is lehetett volna érzékeltetni, hogy itt kisebbségben vannak az emberek, plusz a veszély, amelytől megmentjük a világot, nagyobb is lehetne. Nem tartom kizártnak – mivel csak ezt az egyet olvastam –, hogy egy hosszabb sorozat egyik fejezetét tartom a kezemben, mert így egy kicsit „lebeg” a történet. Annak idején rengeteg térképet rajzoltunk ilyen könyvekhez, itt nem nagyon lehetne, mert sokkal apróbb „mozdulatokon” múlik, hogy a karakter merre folytatja az útját; mint hogy a folyosón balra, vagy jobbra indul (erről bővebben, lásd alább). Bár a városról egy általános térkép nem ártott volna a kiadó részéről, például, hogy a kocsmák, fürdő, stb. merre vannak, illetve a nekropolisz a várostól milyen irányba fekszik. Ezek nem szükségesek a játékhoz, de egy kicsit színesebbé tették volna azt, valamint a könyvet. Vagy legalább egy internet cím, ahol ezt meg lehet tekinteni, esetleg letölteni.

Lenne itt egy kitétel, ami veterán olvasónak ismerős lehet, mivel elég sűrűn kell a játék alatt alkalmazni; az egy-ujj-két-ujj-huszzonegy-ujj szabályt. Ami annyit jelent hogy az ujjunkkal jelöltük meg, hol tartottunk, ha netalán meghalnánk a következő fejezetnél, akkor vissza tudjunk lapozni, és semmisnek tekintjük a halált. (Bizonyos fokig Istent „játszunk”.) Gonosz ismerősöm egyszer azt mondta, hogy ez a szabály elnevezés csak lányokra vonatkozik, mivel a fiúk – akik inkább játszanak ilyen könyvekkel – azoknak az egy-ujj-két-ujj-huszzonegy-ujj szabályának kellene, hívni, mivel egyes fiú játékos rendelkezik 21 ujjal...

Ho'lathin

Gor medalionja

Hehe, ha sikerül jó pénzért eladni ezt a medaliont, megoldódnak a problémáink néhány hétre.

Persze ha kevesebb felé kell osztozni, véletlen halálesetek miatt az megérne egy imát, mondjuk a tolvajok istenének.

Úgy egy hete a Szárazföldi Patkányban – ez a kikötő legjobb kocsmája, mármint ha zűrös ügyeid vannak, itt olyan sötét alakokat találsz, mint ez a három itt mellettem. Mondjuk nekik a fejükben van inkább sötét.

Szóval a Patkányban futottam bele ezekbe a derék útonállóba, akik éppen erről a bizonyos medalionról suttogtak. Érthető volt a titkolózás, mert a kincs egy kicsi templomban található a zárándokok meg néhány helyi lovag számára.

Se őrség, se záruk. Na igen, ha valamit Gornak, a háború istenének szenteltek, akkor oda kevés hívatlan teszi be a lábát.

Mi betettük, azután gyorsan ki is, mielőtt valamilyen Keselyű észrevesz bennünket.

Most meg itt loholunk az erdőben, ha minden igaz, társainknak itt van valahol a tanyája, ahol végre megpihenhetünk.

- Sokáig rohanunk még? - kérdeztem a csapat fejt, na nem az esze miatt az, hanem a randa nagy kopasz feje miatt.

Persze nem válaszol, mondjuk úgy nehéz is, hogy a feje jó messzire repült a testétől.

A két cimbora rögtön közrefogja a támadót. A cingár kardot ránt, amíg társa harci bárdot lengetve ráront az idegenre.

A bárd elzúg a feketébe öltözött harcos felett, miközben az ő kardja levágja a lomha tolvajt.

A következő csapás a cingárt éri. Az útonálló, aki már néhai, holtan zuhan a földre vagy két méterre onnan, ahol az előbb állt.

Most a férfi felém indul, az arca nem ismerős, ellenben az övén látható keselyűt formázó ábra sajnos igen.

Hajdan végigharcoltam egy háborút, a legjobbaktól tanultam a kardforgatás művészetét, de ha ez sem segít, mindig van nálam néhány dobótör, soha nem tudhatod alapon.

Nagy küzdelem volt. Nem véletlen, hogy eddig életben maradtam.

Most már tudom, ne lopj Gor templomából, vagy légy sokkal gyorsabb és erősebb.

Most már tudom, de így a holttestem felett lebegve már nem fontos.

Még néhány pillanat és végleg eltűnök erről a világról...

Szenzor

Lidércfény
Online
kulturális magazin

Szépirodalom, Science-fiction,
Fantasy, Horror, Humor...

www.szentesinfo.hu/lidercfeny

A medve (Kurgan története) VI.

Révületéből egy megérzés hozta ki, vissza a jelenbe. Az utolsó képek halványulásával, csak a régi kérés maradt, amin még sokáig gondolkodott, akkor rég. Miért nem végzett Heater McDonald's-el? Ott a barlangban nem jött rá, csak később, midőn egy villámcsapás szerű felismerésben, megnyílt előtte a letűnt korok mélysége. Viszontlátta Rovát, Ogiát, és a többieket, a táborban. Amikor még messzebbre ment, újabb történetek nyomába, egy arcot pillantott meg. Egy rég kialudt mosoly világított rá, a múlt szakadékaiból, egy arc. Ez az arc mintha ikerpárja lett volna Heater Mc Donald's arcának. Ez az elporladt arc volt az oka? De a kérdés is eltűnt, s vele a barlang, a medve, a jég, a légionárius, Geran, mindőjük képei kihunytak, elmerültek a benne csordogáló fekete patakban. Ismét visszakerültek a régmúlt korok hordalékai alá. Kinyitotta a szemét, és az „aurignachien” vadászt kezdte bámulni. Olyan idegennek tűnt, ott heverve, kiállítási tárgyként, mintha semmi közülük sem lenne egymáshoz. Hagyta, hogy ez az érzés eluralkodjon rajta, a közöny. A megérzés hatalmasá növekedett, testet öltött, konkrét alakká válva. Elmosolyodott.

- McLeod!

Dünyögte maga elé. Egy másik McLeod. Nem az ő kreatúrája, hanem a ficsúr. Különös népség ez a McLeod-ok. Úgy tűnt közöttük sűrűbben teremnek halhatatlanok, mint más nációkban. Hogy ez miért történik, azon évszázadonként eltöprengett, de sose múltatta soká vele az időt. Szerencsének érezte magát, mert már két klánbélinek is lecsapta a fejét. Azok nem voltak olyan jók, mint ez a Duncan, meg a Connor. Sosem volt benne biztos, ezen kívül hány jön-megy még a világban. Ezen a kettőn kívül, még egyről volt biztos híre, Geran egyik utolsó felbecsülhetetlen értesülése. Sajnálta a fickót, az évszázadok alatt megszokta, hogy időnként igénybe veszi. Az a McLeod mindkettőjüknél jóval öregebb volt, azokból az időkben, amikor Róma volt a világ ura. Csak később hallott róla, és ez egy kicsit zavarta, mert úgy tűnik egymás valagában voltak ott. Mégse érezte meg, se őt se a nagy ellenségét, akivel hajkurásszák egymást. Ő állítólag Római volt. Persze Rómában másval volt elfoglalva. Komótosan megfordult. Dunkon McLeod ebben a pillanatban lépett be a terembe. A felső teste megfeszült. Lassan közeledett, óvatosan. Amikor a közelébe ért, megtorpant.

- Kurgan, itt vagyok!

Szólította meg. Igyekezett barátságosan mosolyogni, bár sejtette, hogy ez az erőlködése, a másakra aligha a kívánt hatással van.

- Beszéljünk!

Invitálta, és ellépett a beüvegezett sírtól. Még vetett egy pillantást a vadászra, mielőtt elindult a következő terem felé

- Ég veled Rova!

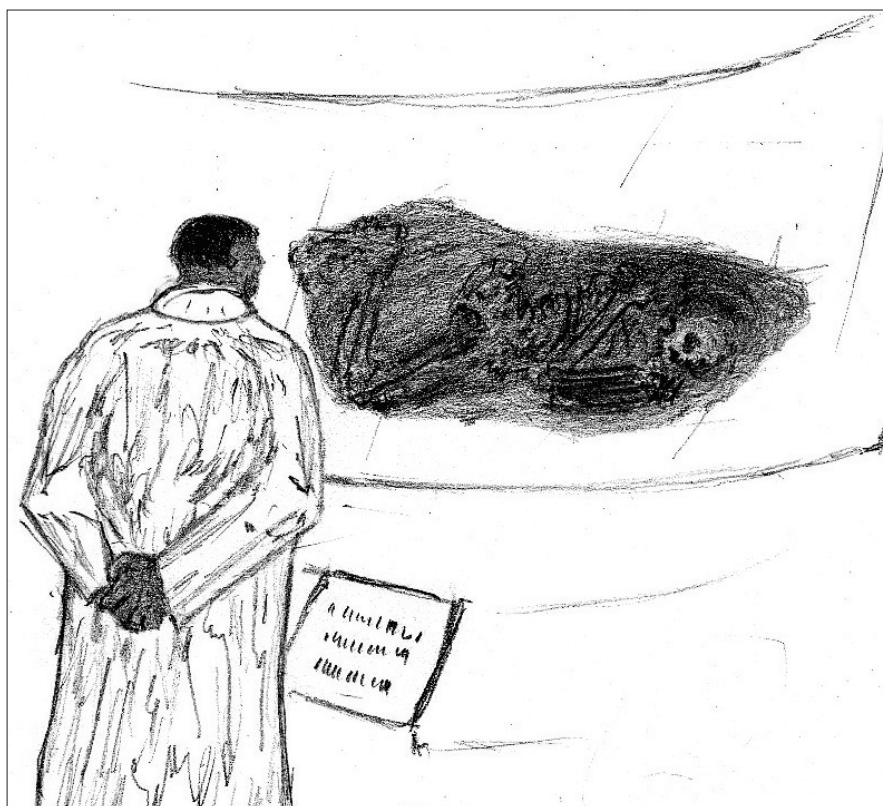
Sziszegte maga elé, kettőjük ősi nyelvén, akár egy varázsigt. Ez a pillantás, és a furcsa zöngéjű mormogás felkavarta McLeodot. Olyan sok, számára ismeretlen információ sűrűsödött benne össze, hogy szinte süttött. Nem indult azonnal a Kurgan után, hanem összehúzott szemmel tanulmányozni kezdte a kiállított csontvázat. Halkan maga elé motyogva olvasta el a feliratot. E szerint, ez ott egy korai Homo Sapiens, egyike az első embereknek. Megbámulta az impozáns csontokat, melyek ennyi év távlatából is valamiféle erőt, elszántságot sugároztak magukból. Az a kínzó érzete támadt, hogy Kurgannek van valami köze ahhoz a vadászhoz. Közelebb hajolt, hogy megnézze a lelet korát, azután hitetlenkedve lépett egyet hátra. Megrázta a fejét.

- Nem! Az nem lehet!

Gondolta rémülten

- A Kurgan nem lehet ilyen öreg!

Ez biztosan valami trükk! Hiszen tudják már, hogy a Kurgan az ázsiai puszták szülőtte, onnan jött. Egy vad, harcos nép utolsó képviselője... Vagy mégsem? Ezt nem tudta, nem akarta elhinni, túlságosan rémisztő volt a lehetőség, hogy Kurgan mindannyiuknál ENNYIVEL öregebb. A csontokat nézve megcsapta egy hideg fuvalat, a korok mélyéről. Utána nézett. Ha valóban ilyen öreg lenne, az sok mindent megmagyarázna... de nem mindent. Sűrűsödik a homály. Amikor Kurgan vissza se nézve, kiment onnan, az ösztönei riadót fújtak. Tétován, csapdától tartva követte...

Kurgan egy Római szobortöredék előtt várt rá. McLeod még mindig az előbb leolvasott évszám bővületében lépett a terembe, melyben ókori múkincseket állítottak ki. A szobrot egy Rómában fosztogató Vandál harcos hozta el, egy női akt volt, azaz annak egy darabja. Egy futó pillantással elolvasta a szúkszavú ismertetőt. E szerint egy vár falába építették be, díszítésül. Kurgant láthatóan szórakoztatta a szobor szomorú története. Amikor odaért hozzá, mosolyogva felé fordult. Megborzongott. Kurgan vidáman intett a mütárgy felé.

- Ismertem a fickót!

Szólalt meg.

- Rám akarta sózni ezt a kódarabot. Lebeszéltem róla.

McLeod bólintott, ezt el tudta képzelni.

- Mivel nekem nem kellett, azt gondolta nem is értékes. Dühében építette be a falába! Hahaha!

Az meglepte McLeodot, hogy a Vandál túlélte a sikertelen alkut. Megvonta a vállát.

- Miről akarsz velem beszélni?

Az óriás ismét a szobrot kezdte nézegetni. Megtévesztően védtelenné tűnt.

- Christian Khalbutz.

A válaszként elhangzó névre Duncan McLeod teste megfeszült, önkéntelenül emlékezve, a kegyetlen korbacsolásra. Nem szólt semmit, várt, próbált lecsillapodni. Kurgan megint ránézett.

- Ismerted nem?

Kényszeredetten bólintott.

- Ismertem, mi van vele?

Kurgan ismét, szélesen, hátborzongatóan barátságosan elmosolyodott. Ez a gesztus súlyosabb élmény volt McLeodnak, mintha kardot rántott volna.

- Viszontláthatod őt, ha akarod!

Duncan döbbenetesen nézett a Kurganra.

- Ó...

A levegőben lógó kérdésre, az óriás na találd ki magad arcot vágott. Hagyta egy kicsit a saját levében főni a ficsúrt, aztán az eredménytől, hogy dühösnek és zavartnak látja, elégedetten megrázta a fejét.

- Nem McLeod, nem lett belőle halhatatlan! 1702-ben meghalt, végleg. Nem vált hozzánk hasonlóvá, csak romolhatatlanná.

McLeod megrázta a fejét.

- Nem értem!

- Azt akarod mondani, hogy semmit se tudsz a romolhatatlanokról?

Kérdezte Kurgan tanítóbácsisan. A kérdezett indulatosan megrázta a fejét. Kurgan vigyorgott.

- A te kedves lovagod meghalt, de a teste nem rohadt el, ma is olyan, mintha aludna csupán!

Duncan rámeredt.

- Ezt honnan veszed?

Kurgan tréfásan csücsörített, ettől úgy nézett ki, mint aki megbolondult. De a hangja, a hangja mindezzel el-lentétben állt.

- Láttam! Közszemlére van téve, üvegbúra alatt, Brandenburgban. Úgy néz ki, mint egy szent! Tömegek kíváncsiak rá, hahaha!

McLeod akár akarta, akár nem, ismét dühöngött.

- Kahlbutz egy rohadék gyilkos volt, egy gazember!

Fröcsögte Duncan, indulatosan köpködve a szavakat. Kurgan megemelte a szemöldökét, a szája szeglete lefelé görbült, akár a durcás gyerekeknek, és megrántotta a vállát.

- Te is gyilkos vagy kislám... vagy nem? Dehogyan, éppen úgy mint mi mindannyian.

A kioktatott néma maradt, a kioktató vidáman folytatta.

- Khalbutz lovag nem lett olyan mint én, vagy te, de azért teljesen meg sem halt úgy, ahogy mások szoktak. Az őserő szikrája ott van a porhüvelyében, és nem engedi át az enyészetnek. Ez történt, különben nem csak vele!

McLeod haragosan meredt arra a szerencsétlen szoborra.

- Miért mondtad ezt most el nekem?

Sziszegte a fogai között. Kurgannak majdnem barátira sikerült a mosolygás. A már kezd belejönni, állapította meg McLeod.

- Arra tippel, hogy igényt tartasz a fattyú őserőjére. Én is gondolkodtam rajta, de aztán megláttalak téged. Neked ez fontosabb lehet... az ismeretség természeténél fogva... hihi.

Duncan nem értve a gesztust, gyanakodva nézett rá.

- Vannak még mások is?

Kurgan bólintott.

- Ó igen! Egy-kettőt már megszabadítottam ebből az áldatlan állapotból!

Duncan arca ékesszóló lehetett, mert az óriás egy emlékebe merülve folytatta.

- Sok idővel ezelőtt, egy barlang mélyén akadtam rá egyikükre. Ahogy láttam már akár évezredek óta is ott feketett. A cseppkövek ránöttek.

McLeod önkéntelenül is lehunyta a szemét, noha ez a Kurgan társaságában veszélyes lehet. Felködlött előtte az Aurignacien vadász, a szomszéd teremben. A Kurgan ábrándosnak szánt, gúnyos hangnemben folytatta.

- Nem volt teljesen ember... hm nagyobbrészt az volt... megszabadítottam...

Duncan McLeod megsédült egy rátörő képtől. Egy elfeledett barlang, sötét mélyét látta, ahol Kurgan, akit ekkor még nem így hívtak, a cseppköveket tördeli, egy hatalmas, maga készítette kőbaltával... kőbaltával?! Aztán a barlangban tomboló energia kék izzásában fürdőző Kurgan. Ruhája állatbőrökből van összevarrva... egy ősember ruhája ez!... Hirtelen kinyitotta a szemét. és a Kurganra meredt.

- Neked adom.

Mondta az óriás elgondolkozva. Egy röpke pillanatig nem igazán tudta mit is akar rá tukmálni. Aztán rájött: Kahlbutzot!

- Bár nagyon őrzik, azért megpróbálhatod. Igaz, az szent helynek számít, de hát nem kell vele harcolnod! Csak odamész, sity-suty, és kész! Hahahahaha!!

Kurgan felszabadultan hahotázott a saját szellemes szóvirágán. Tréfás műbánattal búcsút intett, és fakép-nél hagyta a kissé elveszetteen ácsorgó McLeodot. Ahogy csörtetett kifelé a múzeumból, nem vette észre, hogy valaki, egy halandó hosszán, fürkészve néz utána...

Homoergaster

N.A.CABELUDO: POKOLI ÜGY

Langymeleg júliusi délután volt. A buckville-i kiskocsmába tértek be a gazdák, mint mindig, míg a cowboyok tisztos fizetésükért szemmel tartották a csordákat a legelőkön. A poros falu közepén csendesen pöffeszkedő kis épület nappal egyfajta természetellenes csendbe burkolózott.

Az asszonyok nem engedték gyermekeiket az ivó közelébe, nehogy valamiféle verekedés vagy pisztolypárbaj szemtanúivá, rosszabb esetben áldozataivá váljanak. A lengőajtón kívülről az épület némának tűnt, zordnak, mint Kirk Flamming, a helyi koporsós és bognár kezének szögletesebb munkái.

Az egyetlen, füstszagú helységben három kerek asztal állt a pult közelében. A sarokban egy vén, hamis pianínó várta, hogy este tízkor leüljön mellé az öreg Fogatlan Josh. A pult mögött Ned, a tulaj elgondolkozva törölgette korszóit, minden szabad percében, hogy egyetlen csevegést se szalasszon el, minden elszuttogott pletyka eltárljon szétálló füleihez.

E sorokkal kezdődik N.A. Cabeludo Pokoli ügy című írása, melyet alkotója a szokatlan, ám mégis figyelemfelkeltő western horror kategóriába sorolt, bár a műfaji besorolást nyugodtan kiegészíthetnénk a krimivel is. A történet egy poros kis vadnyugati település, Bucketville kocsmájában kezdődik, ahová a western íratlan szabályainak megfelelően egyszer csak megérkezik egy titokzatos idegen. Belép az ivóba, majd szokatlan dolog történik: zsebéből nem a megszokott hatlövetűt húzza elő, hanem egy ártatlan kinézetű kis könyvecskét, és olvasni kezd. A helyi kemény legények ezt nem tűrhetik, és belekötnek szegény utazóba. Ezzel aztán kezdetét veszik a falu eddig nyugodt életét feldúló, horrorisztikus események; lehet, hogy a bucketvilleiek jobban jártak volna, ha az idegen egy Colttal vagy egy Winchesterrel kezében tör életükre... Hamarosan elhullik néhány mellékszereplő, majd a bizarr halálesetek híre gyorsan eljut távolabbi helyekre is. Rövidesen megérkezik

James Smith, az új seriff, aki kezébe veszi a nyomozást. A további eseményeket nem részletezem, ehelyett ajánlom, hogy olvassátok el a könyvet: higgyétek el, megéri.

N.A. Cabeludo egy hangulatos, bár gyengébb gyomrúaknak talán nem mindig emészthető horrortörténetet ad kezünkbe, amely fizikailag egy (borítótól-mindenestül) 38 oldalas, a Mercator Stúdió kiadásában elkészült ingyenes e-book formájában jelent meg. Mint már említettem, a helyszín a vadnyugat, de a történet megállná helyét modern környezetben is - akár mondjuk az X-akták sorozat egyik részét is elkészíthetnék belőle. Smith seriff Fox Mulder tizenkilencedik századi megfelelője, mindössze Scully ügynökük anyja hiányzik mellőle. Az események leírása végig feszültséggel teli, és a nyomozás nem végződik megnyugtató eredménnyel: a történet nyitva marad, az író meghagyja a folytatás lehetőségét. Smith seriff felül fekete lovára, és ellovagol - no nem a naplementébe, hanem északra, Cabeludo remélhetőleg hamarosan elkészülő újabb western krimije felé.

Zárszóként azt azért még elmondom, hogy hol találjátok meg a könyvet:

<http://nagyatti.uw.hu/>
http://www.akonyv.hu/kortars/cabeludo_pokoli_ugy.pdf
 Kapitány

